David - Černocká, Petra

Netančil,
hlučný beat ho znavil,
málo pil,
neměl prý co by slavil,
óóó, ale mně bavil.

Hlučný sál
nesnažil se zdravit,
přemítal
jak sem mé přízně zbavit,
óóó, tiše mi sdělil:
Och, jsem David.

Jsem přece dívka, která v básnících
vzbouzí neotřelý rým,
co s tím ?

Když tenhle kluk mě nechce vážně brát,
nemá zájem ani blíže mě znát,
slámkou víno míchá, tváří se jako mnich,
marně čaruju hřích.

Potom sál
horkem tál a žhavil,
vešel muž,
vratký už, příliš slavil,
óóó, k tanci mě zval,
mně nebavil.

V tom povstal můj David,
řek tiše, ale nijak plaše:
Ta dívka je moje
a tahle židle taky naše,
tak jděte hned domů
než ohrozím tu zdraví vaše.

Ten pán však nešel
a proměnil se v Goliáše.

David, skanduje v rytmu celý sál,
David, je náhle větší než se zdál,
David, David, samozřejmě neprohrál.

A tím se začal
příběh náš,
kterým chcem se bavit,
dokud jdem
lásky snem, já a David,
óóó, tak to má být,
že konec je fajn.

Nic na plat,
lidi mají rádi happy endy,
ale nakonec,
proč by se právě tohle nemohlo přihodit,
někdy se stávají věci.

No tak možná, že se nejmenoval zrovna David,
třeba se jmenoval nějak jinak,

ale nám se to zrovna tak krásně rýmovalo,
no né ?

Jó, jéjé, óóó, jé jé jé ...